

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

(Από τα "Νέα Κείμενα 2")

ΑΔΗΦΑΓΙΑ

Τάφαγα ὄλα
τούς ἄρτους
τά φαγιά
τά ἐπιδόρπια
–τα νύχια μου–
τά δηλητήρια
τά ἀντίδοτα
τά ἐμετικά
τούς ἐμετούς
–τά νύχια τῶν συνδαιτημόνων–
τό τραπέζι
τό δωμάτιο
τό σπίτι
–μαζί με τήν ὠρολογιακή βόμβα–
τό συρματόπλεγμα
τούς κρατουμένους
τόν ὑποκόπανο
τό ἀνοιγμένο κεφάλι
τό πέλμα
τή φάλαγγα,
ἀλλά ἰδίως,
ἰδίως,
ἔφαγα ἐσένα ὀλόκληρον,
μαζί με τίς κραυγές σου καί τίς φλόγες σου
Τσεχοσλοβάκε Κώστα Γεωργάκη.
Καί τώρα παχαίνω
καί εἶμαι μιὰ χαρά.

ΗΜΕΡΑ ΜΙΑ

Ύστερα, ή νύχτα χορτασμένη άνασηκώθηκε.
Ρίξανε άμμο στίς κηλίδες.
Βάλανε τό μαχαίρι ζανά στό είκονοστάσιο.

Άπ' τόν όρίζοντα άνατέλλει όλόφωτο
τό κρανίο του Άλέξη
—πού σφάχτηκε τριάντα χρόνια πριν—
μέ τίς κόγχες τών ματιών γεμάτες μύγες.

οί γυναίκες με τ' άδεια χέρια
τραβούν τ' αυτί άπ' τό χῶμα, σηκώνονται,
φιλουñ τά ζῶα στά μέτωπα τά σφάζουν,
φιλουñ τά παιδιά στά μάτια τά σφάζουν,

Στό σταυροδρόμι ή έρπύστρια άκίνητη.

Τά χέρια πού είχαν άγγιχτή
Τά βλέματα πού είχαν άκουμπίση
Τώρα καθ' ένας περπατῶ μονάχος. Άγνωστος.
Μ' ένα σημαιοκόνταρο χωμένο στό στόμα.

Αϋτανδρο.

Λοιπόν αϋτανδρο
άφου τόσα ψέματα για τόν χαμένο Άλέξανδρο
τόση άπάτη.

Μιά άλυσίδα κάτω άπ' τή γλώσσα
ένα άγκαθωτό σύρμα περασμένο στις φλέβες
ένα άγκαθωτό στεφάνι στήν προτομή του χαμένου Άλέξανδρου.
Καί οί γυναίκες με τ' άδεια χέρια

στριμωγμένες στίς καγκελόπορτες
ἐσὺ πού ξέρεις ποῦ πήγατε τὸν ἄντρα μου
ἐσὺ πού ξέρεις ποῦ βασανίζουν τὸ γιό μου
γιέ μου
ἄντρα μου

Στὸ κάτω πάτωμα βγάζουν νύχια, μοῦ ψιθύρισε.

Κι ἐγὼ ἐξακολουθῶ νὰ περπατῶ στοὺς μαρμάρινους δρόμους κυλώντας τὴν πέτρα. Καί γύρω μου νὰ πέφτουν πυροβολημένα φύλλα, σπασμένα πουλιά.

*

Ἡ νέα ἐρπύστρια μετακινεῖται ἐνὰ τετράγωνο.
Οἱ ἄδειες κόγχες –ἐνός Ἀλέξη– μεσουρανοῦν.

Στὸ διπλανό δωμάτιο τρίζουν ἀρθρώσεις. Στὸ ὑπόγειο τοῦ θρυμματίζουν τὴ φωνή ὅλη τὴ νύχτα με μιὰ σιδερόβεργα, μετὰ τὸν φέραν καί τὸν ρίζαν στό τσιμέντο. Δέν ἔχει πιά πρόσωπο.

Κι ἀπάνω ρίχνουν ἄμμο.

Ὁ οὐρανός σοβατισμένος μέχρι πέρα.
Στίς ἄκρες του Ἀρχάγγελι με πολυβόλα περιπολοῦν.
Ἴσκιοι παγκόσμιων τεράτων.
Ἐκεῖνοι πού γεννήθηκαν με χάρτινες μάσκες
Ἐκεῖνοι πού γεννήθηκαν μέ γύψινα μάτια
Ἐκεῖνοι πού γεννήθηκαν ἀναρθροί

Κι ἀπάνω πάλι ἄμμο.
Οἱ ἀμμόλοφοι ψηλώνουν

σίς κορυφές τους ἔνα ὄρθιο κόκκαλο
δίπλα ἐμῆς, οἱ κυνηγοὶ προσώπων, σκεφτικοί.

Γύρισε ἀπὸ μπρούμητα ἀνάσκελα. Εἶπε πονῶ. τοῦ κρατούσαμε τό χέρι. Τόν
λέγαν Νίκο.

Τόν λέγαν Νίκ, Νικολαῖ, Νιάτα, Νί.

*

Ἡ πρώτη μέρα τελειώνει.

Ὁ ὀρίζοντας ἕνας ματωμένος ἐπίδεσμος.

Οἱ γυναῖκες μέ τ' ἄδεια χέρια γονατίζουν
παρακαλοῦν τόν Χριστιανό Θεό
τό Θεό τοῦ Δικτάτορα
νά εὐδοκήσῃ ὁ Δικτάτορας,

Στόν κάτω κόσμον ἀλλάζουν βάρδιες

Ἐπαρόντες τόσοι

ἕνας μέ διάσειση

ἕνας με σπασμένες ἀρθρώσεις.

Ἄντε καληνύχτα”.

Ἀμήν.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Ήταν μιά ώραία γαλάζια μέρα.
Πρωϊ – πρωϊ 21 γαλάζιοι πυροβολισμοί.
Έπειτα ό γαλάζιος βασιλεύς
πάνω στό γαλάζιο χαλί
παρακολούθησε μιά γαλάζια παρέλαση.
Γαλάζιοι μαθηταί
γαλάζιοι στρατιῶτες
γαλάζια τάνκς.
Γαλάζιο πλήθος
μάσαγε γαλάζιο πασατέμπο
καί χειροκροτούσε γαλάζια.
–Στίς ταρατσες γαλάζιοι μυστικοί–.
Τά σπίτια γαλάζια
οί φυλακές γαλάζιες
τά κρατητήρια γαλάζια.
Οί γαλάζιοι ανακρινόμενοι
είχαν γαλάζιες τύψεις
πού τό αίμα τους
ἔσταζε κόκκινο.

(Εστάλη, αλλά δεν δημοσιεύτηκε)